

ข้อคิดยามเช้า วันอังคาร ที่ 12 สิงหาคม ค.ศ.2014

เราจะรู้ว่าลูกกำลังโตขึ้นเมื่อเขาหยุดถามว่าเขามาจากไหนและเริ่มไม่บอกเราว่าเขากำลังจะไปไหน เมื่อพระเยซูเจ้ามีพระชนมายุได้ 12 พรรษา พระองค์ต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติของชาวยิว โดยไปแสวงบุญที่กรุงเยรูซาเล็มทุกปีเหมือนผู้ใหญ่คนอื่น ๆ ทรงเข้าร่วมศึกษาพระคัมภีร์ในพระวิหารโดยไม่ได้บอกบิดามารดา เมื่อบิดามารดาพบพระองค์หลังจากเที่ยวตามหาสองวัน สิ่งที่พระองค์ทรงบอกพวกท่านคือ “พ่อกับแม่ตามหาลูกทำไม พ่อแม่ไม่รู้หรือว่า ลูกต้องอยู่ในบ้านของพระบิดาของลูก” (ลก 2:49) อย่างไรก็ตาม “พระเยซูเจ้าเสด็จกลับไปเมืองนาซาเร็ธกับบิดามารดาและเชื่อฟังท่านทั้งสอง” (ลก 2:51) เมื่ออายุเพียง 12 พรรษาพระเยซูเจ้าทรงทราบดีแล้วว่า ภารกิจของพระองค์คือ การอยู่ที่บ้านของพระบิดาและการทำให้พระประสงค์ของพระบิดาสำเร็จไปจากบททดสอบแรกที่พระองค์ทรงกระทำในกรุงเยรูซาเล็มแสดงให้เห็นว่าพระองค์มีศักยภาพที่จะทำภารกิจดังกล่าวนี้ได้ เพราะ “ทุกคนที่ได้ฟังพระองค์ต่างประหลาดใจ ในพระปรีชาที่ทรงแสดงในการตอบคำถาม” (ลก 2:48) ถ้าพระเยซูเจ้าทรงได้รับการอบรมมาอย่างดีและพร้อมที่จะเริ่มภารกิจ

เปิดเผยตั้งแต่อายุเพียง 12 พรรษา ทำไมพระองค์จึงทรงเสด็จกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธและใช้เวลาถึง 18 ปีแบบซ่อนเร้นภายใต้การดูแลของแม่พระและนักบุญโยเซฟ เพื่อรอจนกระทั่งอายุ 30 ปีจึงเริ่มเทศนาสั่งสอนอย่างเปิดเผย 18 ปีดังกล่าวเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานโดยเปล่าประโยชน์หรือไม่? แน่นนอน ไม่ ชีวิตที่ซ่อนเร้นของพระเยซูเจ้าที่เมืองนาซาเร็ธ เป็นส่วนหนึ่งของภารกิจของพระองค์บนโลกนี้ เพราะในช่วงเวลานี้เองที่ “พระเยซูเจ้าทรงเจริญขึ้นทั้งในพระปรีชาญาณ พระชนมายุ และพระหรรษทานเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าและต่อหน้ามนุษย์” (ลก 2:52) พระเยซูเจ้าทรงเทศนาสั่งสอนเพียงแค่ 3 ปี แต่พระองค์ทรงใช้เวลาอยู่กับครอบครัวของพระองค์ถึง 30 ปี ความจริงนี้ชี้ให้เราเห็นว่า พระองค์ทรงให้ความสำคัญกับครอบครัวมากที่สุดเท่าที่เดียว อันตรายที่น่ากลัวอย่างหนึ่งซึ่งคุกคามครอบครัวในสมัยปัจจุบันคือ การใช้เวลาอยู่ด้วยกันน้อยเกินไป พ่อแม่หลายคนมัวยุ่งอยู่กับการทำงานจนแทบไม่มีเวลาให้กับครอบครัว เราต้องไม่ลืมว่าการใช้เวลาอยู่กับครอบครัว เป็นวิธีทางหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นว่าเราให้ความสำคัญกับครอบครัวของเราว่าเรารักพวกเขา เมื่อเรารักครอบครัว เราต้องอุทิศเวลาให้กับครอบครัวมากที่สุดเท่าที่เราจะสามารถทำได้ จำไว้เสมอว่าทุกสิ่งทุกอย่างมีเวลาของมัน อย่าเอาเวลาของครอบครัวไปให้กับการทำงานจนมากเกินไป ให้แบบอย่างของพระเยซูเจ้าเตือนใจเรา ให้มองเห็นคุณค่าและความสำคัญของครอบครัวมากกว่าการทำงาน คงจะไร้ประโยชน์อย่างสิ้นเชิง ถ้าเรารวล้นฟ้า แต่ครอบครัวของเราแตกแยก ลูก ๆ ของเราขาดความอบอุ่น กลายเป็นเด็กมีปัญหาและภาระให้กับสังคม ให้เราอ่อนน้อมขอครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ช่วยเราให้รู้จักเลือกและให้สิ่งที่ดีที่สุดในครอบครัวของเราแต่ละคน

ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน

พระสังฆราชขอแซฟ ลือชัย ธาตุวิสัย

ประมุขสังฆมณฑลอุดรธานี